

Arrest

nr. 298 328 van 7 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Geertrui VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij vijf aanvragen gezinshereniging, in functie van zijn Belgische moeder, indiende, die allen geweigerd werden. De eerste aanvraag werd ingediend op 21.11.2018 en de laatste negatieve beslissing dateert van 12.04.2022.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat de zijn ouders, drie broers en één zus Belgische nationaliteit hebben verworven en dat een andere zus en broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zou instaan voor de mantelzorg van zijn ouders, gelet op hun hoge leeftijd. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zijn ouders mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kunnen zijn ouders een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun vier zonen en twee dochters in België en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij er terecht zou komen in isolement, omdat zijn hele familie in België verblijft en hij er dus op niemand zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd, dat zijn hele familie hier verblijft en dat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden

tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn ouders, zijn vier broers, zijn twee zussen en drie neven. Betrokkene woont samen met zijn ouders. Echter, er worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn ouders of de overige familieleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op het feit dat hij zou voorzien in mantelzorg voor zijn ouders maar hij laat na hiervan de nodige medische bewijsstukken voor te leggen. Het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders blijkt tevens uit de vaststelling dat zijn aanvraag gezinshereniging met zijn moeder tot vijf maal toe geweigerd werd. Het loutere feit dat hij samenwoont met zijn ouders, is onvoldoende. De elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te

stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een lang en precair verblijf, evenals van duurzame sociale verankering, dat hij vele banden met België opgebouwd zou hebben, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich goed zou hebben weten te integreren, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een diploma kapper zou beschikken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij activiteiten en vrijwilligerswerk bij een moskee zou doen, dat hij een heel leven en netwerk in België opgebouwd zou hebben, dat hij bij iedereen goed aangeschreven zou staan, dat hij zijn Marokkaans kappersdiploma voorlegt evenals een bewijs van lidmaatschap van een VZW sinds 2012, enkele loonfiches, vijf getuigenverklaringen, één attest van Nederlandse lessen in schooljaar 2017-2018 en het resultaat maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 21 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: Y. (...), E.H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting t t formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging t t verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland "

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt:

"Het hebben van familieleden ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging t t verblijf in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland" .. de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven .; het betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt " Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zou instaan voor de mantelzorg van zijn ouders, gelet op hun hoge leeftijd. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zijn ouders mantelzorg nodige hebben

Indien de gemachtigde eventueel onvoldoende gegevens aantrof in het dossier om een gefundeerde beslissing te nemen; past het om doelgerichte bijkomende informatie te vragen aan de rechtszoekende in plaats van de aanvraag gewoonweg af te wijzen.

De zorgvuldigheidsnorm legt immers de plicht bij de overheid om de dossiers grondig voor te bereiden; dit houdt ook in dat bijkomende informatie moet gevraagd worden mbt elementen die voor de beoordeling van de zaak doorslaggevend kunnen zijn.

Verzoeker verwees in zijn verzoekschrift dd 29/07/2022 uitdrukkelijk naar de mantelzorg voor zijn ouders als zijnde een buitengewone omstandigheid om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België in te dienen.

De mantelzorg betreft een element dat doorslaggevend is bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

Door geen bijkomende informatie op te vragen ging de gemachtigde onzorgvuldig te werk; zeker nu hij poneerde dat geen medisch attest voorgelegd werd, zonder volledige zekerheid te hebben over al dan niet voorhanden zijn van een zulkdanige attest.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM. Hij is naar België gekomen in het jaar 2012 en verbleef sedertdien ononderbroken in België.

Verzoeker heeft al meer dan 10 jaar geen leven meer ongebouwd in Marokko; hij heeft daar geen economische belangen meer.

Zoals aangehaald wonen de ouders en de broers en zussen van verzoeker in België. Het familiaal leven van verzoeker speelt zich volledig af in België.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen In de aanvraag dd 29/07/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; verzoeker woont in België bij zijn ouders. Zijn broers en zussen wonen ook in België.

Er is een sterke afhankelijkheidsband tussen de familieleden. Het betreft een " kerngezin" Verzoeker heeft thans geen inkomsten. Hij is financieel afhankelijk van zijn ouders en familieleden. Aan de andere kant zijn de ouders van verzoeker van hem afhankelijk voor de dagelijkse verzorging en bijstand; oa. toezicht; het uitvoeren van de huishoudelijke taken; opvolging medicatie en bijstand bij doktersafspraken. Verzoeker is de mantelzorger voor zijn ouders.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld , is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich al daar te handhaven ook al zou dit verblijf eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post. De bestreden beslissing dd 21 juni 2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk. Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk ,brengt voor verzoeker en zijn in België achtergebleven familieleden veel onzekerheden en buitengewone stress mee; Een eventueel vertrek van verzoeker naar Marokko om de machtiging tot verblijf daar aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of

consulaire post, heeft ook een directe en zeer belastende impact op het leven van zijn ouders en dat van de andere familieleden, die in België wonen. De ouders van verzoeker kunnen immers niet zonder de mantelzorg van verzoeker. De andere familieleden kunnen deze mantelzorg onmogelijk dagdagelijks waarnemen gelet op hun gezinssituaties; nu zij zelf de zorg hebben voor hun kinderen; fulltime werken en/of te ver wonen van de ouders om de dagelijkse noodzakelijke hulp te kunnen geven. Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen. Verzoeker zelf heeft in Marokko geen bron van inkomsten. Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud.

De genomen beslissing dd. 21 juni 2023, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met allé elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. De noodzaak van mantelzorg voor de ouders, maakt dit inderdaad bijzonder moeilijk voor de hele familie.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden dd. 29 juli 2022; de ingeroepen elementen niet in het juiste perspectief heeft beoordeeld;

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht wordt vereist, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.1.7. De verzoekende partij lijkt een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijkt voor te houden dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt evenwel dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen.

De verzoekende partij betoogt echter dat indien de gemachtigde onvoldoende gegevens aantrof in het dossier om een gefundeerde beslissing te nemen, het past om doelgerichte bijkomende informatie te vragen aan de rechtzoekende in plaats van de aanvraag gewoon af te wijzen, dat de zorgvuldigheidsplicht immers de plicht bij de overheid legt om dossiers grondig voor te bereiden, dat dit ook inhoudt dat bijkomende informatie moet worden gevraagd met betrekking tot elementen die voor de beoordeling van de zaak van doorslaggevend belang kunnen zijn. Zij vervolgt dat zij in haar aanvraag uitdrukkelijk wees op de mantelzorg voor haar ouders als zijnde een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen, dat de mantelzorg een element betreft dat doorslaggevend is bij de beoordeling van haar aanvraag, dat door geen bijkomende informatie op te vragen, de gemachtigde onzorgvuldig te werk ging, zeker nu zij poneerde dat geen medisch attest werd neergelegd zonder volledige zekerheid te hebben over het al dan niet voorhanden zijn van een dergelijk attest.

De Raad herhaalt dat het de gemachtigde toekomt om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de door de verzoekende partij ingeroepen beletsels die een terugkeer verhinderen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. Het komt de gemachtigde niet toe, indien bepaalde door de verzoekende partij aangevoerde elementen door haar ter gelegenheid van haar aanvraag niet gestaafd worden met bewijsstukken, de verzoekende partij te vragen of er bewijzen zijn en indien die er zijn, deze voor te leggen.

Bovendien stelt de Raad vast dat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij een dergelijk betoog, nu zij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar aanwezigheid noodzakelijk is voor het opnemen van mantelzorg van haar ouders of waaruit de medische toestand van haar ouders blijkt, en zij aldus niet aantoonde dat indien de verwerende partij bijkomende informatie had opgevraagd, zij deze had kunnen voorleggen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zouden geschonden zijn.

3.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM, dat zij naar België is gekomen in het jaar 2012 en sedertdien ononderbroken in België verbleef, dat zij al meer dan tien jaar geen leven meer opgebouwd heeft in Marokko en daar geen economische belangen meer heeft, dat haar ouders en broers en zussen in België wonen en haar familiaal leven zich volledig in België afspeelt.

3.1.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.1.10. In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij enerzijds en over haar privéleven anderzijds gemotiveerd als volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij vijf aanvragen gezinshereniging, in functie van zijn Belgische moeder, indiende, die allen geweigerd werden. De eerste aanvraag werd ingediend op 21.11.2018 en de laatste negatieve beslissing dateert van 12.04.2022.

(...)

Het feit dat de zijn ouders, drie broers en één zus Belgische nationaliteit hebben verworven en dat een andere zus en broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zou instaan voor de mantelzorg van zijn ouders, gelet op hun hoge leeftijd. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zijn ouders mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kunnen zijn ouders een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun vier zonen en twee dochters in België en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij er terecht zou komen in isolement, omdat zijn hele familie in België verblijft en hij er dus op niemand zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd, dat zijn hele familie hier verblijft en dat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts

gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn ouders, zijn vier broers, zijn twee zussen en drie neven. Betrokkene woont samen met zijn ouders. Echter, er worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn ouders of de overige familieleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op het feit dat hij zou voorzien in mantelzorg voor zijn ouders maar hij laat na hiervan de nodige medische bewijsstukken voor te leggen. Het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders blijkt tevens uit de vaststelling dat zijn aanvraag gezinshereniging met zijn moeder tot vijf maal toe geweigerd werd. Het loutere feit dat hij samenwoont met zijn ouders, is onvoldoende. De elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een lang en precair verblijf, evenals van duurzame sociale verankering, dat hij vele banden met België opgebouwd zou hebben, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich goed zou hebben weten te integreren, dat hij lessen

Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een diploma kapper zou beschikken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij activiteiten en vrijwilligerswerk bij een moskee zou doen, dat hij een heel leven en netwerk in België opgebouwd zou hebben, dat hij bij iedereen goed aangeschreven zou staan, dat hij zijn Marokkaans kappersdiploma voorlegt evenals een bewijs van lidmaatschap van een VZW sinds 2012, enkele loonfiches, vijf getuigenverklaringen, één attest van Nederlandse lessen in schooljaar 2017-2018 en het resultaat maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zij reeds langdurig in België verblijft, haar economische belangen hier heeft en haar familiaal leven zich hier afspeelt, doch geoordeeld waarom deze elementen, mede in het licht van het recht op een familie- en privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

3.1.11. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde bij de belangenafweging geen rekening houdt met al de elementen van het dossier als een geheel, met name in hun onderlinge samenhang gelezen, dat zij in haar aanvraag duidelijke informatie heeft gegeven over haar leefsituatie, dat zij in België woont bij haar ouders en dat haar broers en zussen ook in België wonen, dat er een sterke afhankelijkheidsband is tussen de familieleden en het een kerngezin betreft, dat zij thans geen inkomsten heeft en financieel afhankelijk is van haar ouders en familie, dat aan de andere kant haar ouders van haar afhankelijk zijn voor de dagelijkse verzorging en bijstand, onder meer toezicht, het uitvoeren van huishoudelijke taken, opvolging van medicatie en bijstand bij doktersafspraken, dat zij de mantelzorger is van haar ouders, dat de bijzondere band, vereist door artikel 8 van het EVRM, aanwezig is, dat zij zich dan ook kon beroepen op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij vervolgt dat nergens in de eerste bestreden beslissing kan teruggevonden worden dat de gemachtigde rekening hield met de concrete gegevens van het dossier, dat nergens wordt verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van de verzoekende partij in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf eerder van korte duur zijn, met name beperkt tot de periode nodig om de aanvraag aldaar in te dienen, dat de eerste bestreden beslissing totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd is op dit punt. Zij meent dat deze gegevens nochtans zeer belangrijk zijn om reden dat de bindingen met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of een tijdelijke verwijdering al dan niet in disproportie staat met haar recht op een gezins- en privéleven. Zij vervolgt dat een verblijf in Marokko, ook al is dit tijdelijk, voor haar en haar in België achtergebleven familieleden veel onzekerheden en buitengewone stress meebrengt, dat een eventueel vertrek om de machtiging in Marokko aan te vragen ook een direct en zeer belastende impact heeft op het leven van haar ouders en dat van de andere familieleden die in België wonen, dat haar ouders immers niet zonder de mantelzorg van de verzoekende partij kunnen, dat de andere familieleden de mantelzorg onmogelijk dagdagelijks kunnen waarnemen gelet op hun gezinssituatie, nu zij zelf de zorg hebben voor hun kinderen, fulltime werken en/of te ver wonen van de ouders om de noodzakelijke hulp te kunnen geven. Zij wijst erop dat het ook een financiële aderlating is voor de familieleden die in België wonen en die haar verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen, dat zij aldaar geen bron van inkomsten heeft en zij er geen sociaal netwerk heeft dat kan voorzien in haar levensonderhoud. Zij meent dat de eerste bestreden beslissing minstens beslissingen (lees: motieven) bevat die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag, dat zij een aantal valabele elementen heeft ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij echter geen rekening houdt met alle elementen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat de noodzaak van mantelzorg voor haar ouders het bijzonder moeilijk maakt, voor de hele familie, om tijdelijk terug te keren.

3.1.12. Vooreerst merkt de Raad op, zoals ook wordt aangegeven in de eerste bestreden beslissing, dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij

dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd betreffende het aangevoerde gezinsleven met haar ouders, dat de verzoekende partij vijf aanvragen gezinshereniging indiende met haar Belgische moeder, die allen geweigerd werden, dat het feit dat haar ouders de Belgische nationaliteit hebben niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid, dat het feit dat zij zou instaan voor haar ouders gelet op hun hoge leeftijd ook niet kan aanzien worden als zodanig, daar de verzoekende partij geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar ouders mantelzorg zouden nodig hebben, dat indien dit toch zou blijken, haar ouders beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun andere kinderen in België. Betreffende het aangevoerde gezinsleven met de ouders, broers en zussen wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat voormelde bepaling in beginsel enkel betrekking heeft op het kerngezin, dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts beschouwd worden als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM *“indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden”* wordt aangetoond, dat de verzoekende partij verschillende familieleden heeft in België, haar ouders, vier broers, twee zussen en drie neven en samenwoont met de ouders, doch geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tegenover de ouders of de overige familieleden worden aangetoond. Betreffende het aangevoerde element van de mantelzorg voor de ouders wordt in de eerste bestreden beslissing herhaald dat de verzoekende partij hiervoor de nodige medische bewijsstukken niet voorlegt, dat het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar ouders tevens blijkt uit de vaststelling dat haar aanvraag gezinshereniging met haar moeder tot vijfmaal toe werd geweigerd, dat het loutere feit dat zij samenwoont met haar ouders onvoldoende is, dat elementen van afhankelijkheid op actieve wijze dienen aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden vallen uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag heeft weergegeven over haar leefsituatie, dat zij in België woont bij haar ouders en dat haar broers en zussen ook in België wonen, in overweging heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn en waarom uit deze omstandigheden geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt. Uit de stelling dat er een sterke afhankelijkheidsband is tussen de familieleden en het een kerngezin betreft, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voormelde motieven, doch slaagt zij er met dit betoog niet in deze concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Uit het betoog dat haar ouders van haar afhankelijk zijn voor de dagelijkse verzorging en bijstand, onder meer toezicht, het uitvoeren van huishoudelijke taken, opvolging van medicatie en bijstand bij doktersafspraken, dat zij de mantelzorger is van haar ouders, dat de bijzondere band, vereist door artikel 8 van het EVRM, aanwezig is, dat zij zich dan ook kon beroepen op artikel 8 van het EVRM, blijkt dat zij de elementen van haar aanvraag herhaalt en het opnieuw oneens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch slaagt zij er ook met dit betoog niet in de motieven van de eerste bestreden beslissing – en in het bijzonder het motief dat het feit dat zij zou instaan voor haar ouders gelet op hun hoge leeftijd ook niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid, daar de verzoekende partij geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar ouders mantelzorg zouden nodig hebben, dat indien dit toch zou blijken, haar ouders beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun andere kinderen in België – te weerleggen of te ontkrachten. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de andere familieleden de mantelzorg onmogelijk dagdagelijks kunnen waarnemen gelet op hun gezinssituatie, nu zij zelf de zorg hebben voor hun kinderen, fulltime werken en/of te ver wonen van de ouders om de noodzakelijke hulp te kunnen geven, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft, zodat zij er niet in slaagt om de overweging dat haar ouders beroep kunnen doen op ondersteuning van hun andere kinderen in België, te weerleggen of te

ontkrachten. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met een dergelijk betoog ook geenszins de overweging dat haar ouders beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Daar de verzoekende partij geenszins de motieven weerlegt dat zij geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar ouders mantelzorg zouden nodig hebben, dat indien dit toch zou blijken, haar ouders beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun andere kinderen in België, kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat een verblijf in Marokko, ook al is dit tijdelijk, voor haar en haar in België achtergebleven familieleden veel onzekerheden en buitengewone stress meebrengt, dat een eventueel vertrek om de machtiging in Marokko aan te vragen ook een direct en zeer belastende impact heeft op het leven van haar ouders en dat van de andere familieleden die in België wonen, dat haar ouders immers niet zonder de mantelzorg van de verzoekende partij kunnen.

Betreffende de stelling dat zij thans geen inkomsten heeft en financieel afhankelijk is van haar ouders en familie, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij dit geenszins heeft aangehaald in haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element niet meegenomen te hebben in de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich ter gelegenheid van het verzoekschrift beperkt tot een loutere bewering, zodat zij ook heden met een dergelijk ongestaafd betoog geen bijkomende afhankelijkheidsband aantoonst ten aanzien van haar ouders en familie.

Gezien geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar familieleden wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging. Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

3.1.13. Daarnaast wijst de Raad erop dat in zoverre de gezinsbanden ingeroepen werden in het kader van het hebben van een privéleven in België, blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging van het privéleven, met inbegrip van het hier hebben van familiebanden en dit als volgt:

“Het feit dat de zijn ouders, drie broers en één zus Belgische nationaliteit hebben verworven en dat een andere zus en broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt (...)

Indien dit echter toch zou blijken, kunnen zijn ouders een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun vier zonen en twee dochters in België en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij er terecht zou komen in isolement, omdat zijn hele familie in België verblijft en hij er dus op niemand zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd, dat zijn hele familie hier verblijft en dat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een lang en precair verblijf, evenals van duurzame sociale verankering, dat hij vele banden met België opgebouwd zou hebben, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich goed zou hebben weten te integreren, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een diploma kapper zou beschikken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij activiteiten en vrijwilligerswerk bij een moskee zou doen, dat hij een heel leven en netwerk in België opgebouwd zou hebben, dat hij bij iedereen goed aangeschreven zou staan, dat hij zijn Marokkaans kappersdiploma voorlegt evenals een bewijs van lidmaatschap van een VZW sinds 2012, enkele loonfiches, vijf getuigenverklaringen, één attest van Nederlandse lessen in schooljaar 2017-2018 en het resultaat maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Waar de verzoekende partij betoogt dat nergens in de eerste bestreden beslissing kan teruggevonden worden dat de gemachtigde rekening hield met de concrete gegevens van het dossier, dat nergens wordt verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van de verzoekende partij in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf

eerder van korte duur zijn, met name beperkt tot de periode nodig om de aanvraag aldaar in te dienen, dat de eerste bestreden beslissing totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd is op dit punt, dat deze gegevens nochtans zeer belangrijk zijn om reden dat de bindingen met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of een tijdelijke verwijdering al dan niet in disproportie staat met haar recht op een gezins- en privéleven, verduidelijkt zij geenszins op welke concrete gegevens van het dossier, welke leefomstandigheden zij doelt. Bovendien blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de mogelijkheid tot terugkeer en de leefomstandigheden bij een tijdelijk terugkeren naar Marokko en hieromtrent heeft gemotiveerd *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij er terecht zou komen in isolement, omdat zijn hele familie in België verblijft en hij er dus op niemand zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”* Met haar vaag betoog slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij hieromtrent nog stelt dat zij aldaar geen bron van inkomsten heeft en zij er geen sociaal netwerk heeft dat kan voorzien in haar levensonderhoud, beperkt zij zich tot het herhalen van de elementen van de aanvraag maar gaat zij aldus voorbij aan voormelde motieven.

Door louter opnieuw voor te houden dat de noodzaak van mantelzorg voor haar ouders het bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk terug te keren, weerlegt zij geenszins de motieven dat indien dit zelfs al zou kunnen blijken, haar *“ouders een beroep (kunnen) doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun vier zonen en twee dochters in België en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België”*.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het ook een financiële aderlating is voor de familieleden die in België wonen en die haar verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij dit element op deze wijze heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zij kon dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening zou houden en hierover zou motiveren, noch in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij vermog in haar verzoekschrift geen nieuwe buitengewone omstandigheden te ontwikkelen of nieuwe argumentatie aan te brengen.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus geenszins aan dat de belangenafweging betreffende haar privéleven in de eerste bestreden beslissing, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM en/of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn.

3.1.14. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen rekening hield met de concrete gegevens van het dossier – minstens toont zij niet aan met welke door haar aangebrachte gegevens de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden – en toont ook niet aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met *“al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen”*, minstens laat zij na concreet aannemelijk te maken met welke elementen in hun onderlinge samenhang de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Zij meent dat zij een aantal valabele elementen heeft ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij echter geen rekening houdt met alle elementen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch slaagt er niet in aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. De loutere mening dat zij wel valabele elementen heeft ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing motieven bevat die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag, minstens verduidelijkt zij niet welke motieven niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de verwerende partij *in casu* haar discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte, kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld.

3.1.15. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. De verzoekende partij betoogt:

“Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.”

3.2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing ook de vernietiging van het bestreden bevel zich opdringt, is niet dienstig, daar uit de bespreking van het enig middel blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2.3. De verzoekende partij stelt verder dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd om reden dat zij nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.

De Raad merkt vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van verblijf betreft, doch een beslissing is waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die de verzoekende partij zouden verhinderen haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verder wijst de Raad erop dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door het bestreden bevel wordt geschonden. De kritiek dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd om reden dat zij de mogelijkheid heeft om de eerste bestreden beslissing in graad van beroep te laten beoordelen, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan over de beroepsprocedure gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

3.2.4. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER